

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/105/2014
Identifikačné číslo spisu:	8014200371
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8014200371.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej, v právnej veci žalobcov: 1/ G.. C. D., 2/ G. D., obaja bytom F. M.. XXX, právne zastúpení Mgr. Marošom Ježíkom, advokátom, so sídlom v Poprade Mnoheľova č. 17, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, so sídlom v Prešove, Námestie mieru č. 3, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. OU-PO-OVBP2-2014/237/1484/ŠSS-ZV zo dňa 14. januára 2014 a o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. septembra 2014, č. k. 1S/25/2014-72, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. septembra 2014, č. k. 1S/25/2014-72 p o t v r d z u j e .

Žalobcom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zo dňa 23. septembra 2014, č. k. 1S/25/2014-72 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OVBP2-2014/237/1484/ŠSS-ZV zo dňa 14. januára 2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Obce Nová Lesná č. 685/2013/4-Pk zo dňa 08.10.2013, ktorým Obec Nová Lesná rozhodla o využívaní územia a umiestnení stavby: „Tenisové dvorce F.“, na pozemku parc. č. KN C 39/19 v k. ú. F. M., pre navrhovateľa Mesto Vysoké Tatry, Starý Smokovec I, Vysoké Tatry, žiadajúc napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci bolo v súlade so zákonom a žalobné dôvody žalobcov neodôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v

intenciách ustanovení § 35 ods. 1, 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“ alebo „stavebný zákon“) v spojení s § 36 ods. 1, 3 s § 37 ods. 1, 2, 3, 4, s § 39, s § 39b ods. 1, 2, 4, 5, s § 43 uvedeného zákona a súčasne v intenciách ustanovenia § 30 ods. 1, písm. a/ až j/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správneho poriadku, ktorú právnu úpravu citoval, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Krajský súd v preskúmvanej veci z administratívneho spisu zistil, že Obec Nová Lesná, stavebný úrad príslušný na konanie podľa § 117 ods. 1, § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb., § 5 zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok, bývanie a o zmene a doplnení Stavebného zákona posúdil návrh navrhovateľa Mesto Výsoké Tatry, Starý Smokovec 1, ktorý bol podaný dňa 17.07.2013 a to na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení inžinierskej stavby „Tenisové dvorce F.“ na pozemku parcela KN C č. 39/19 k. ú. F. M.. Návrh posúdil podľa § 37 až § 38 Stavebného zákona, zosúladiť stanoviská uvedené dotknutými orgánmi štátnej správy, posúdil námietky a vyjadrenia účastníkov konania a na základe uvedeného posúdenia podľa § 39, § 39a a § 39b Stavebného zákona vydal zlúčené územné rozhodnutie o umiestnení stavby a využití územia na pozemku parc. KN-C č. 39/19 k. ú. F. M. „Tenisové dvorce F.“ tak, ako je zakreslené v situačnom výkrese, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť tohto rozhodnutia a navrhnuté v projektovej dokumentácii pre územné konanie, ktoré vypracovala B. T. B., N. A. XXA, D., autorizovaný stavebný inžinier, reg. č. * 0456 * A * 1. Popis stavby: navrhovaná stavba pozostáva z realizácie terénnych úprav a realizácie dvoch tenisových kurtov s antukovým povrchom, ktoré budú oplotené rozoberateľným oplotením. Stavba nie je napojená na žiadne verejné technické vybavenie územia, dopravne je napojená na miestnu komunikáciu. Spôsob doterajšieho využitia pozemkov: parky a parkovo upravené plochy. Súhlas s vydaním územného rozhodnutia pre stavbu vydal Krajský pamiatkový úrad Prešov záväzným stanoviskom č. KPUPO-2013/12722-3/54497/MX zo dňa 27.08.2013. Rozhodnutie Obec Nová Lesná ako stavebný úrad vydala dňa 08.10.2013 pod č.j.: 685/2013/4-Pk. Vo výrokovej časti súčasne určila podmienky pre umiestnenie a projektovú prípravu stavby, v znení uvedenom v rozhodnutí pod bodmi 1./ až 12./ a určila, že toto rozhodnutie v zmysle § 40 ods. 1 Stavebného zákona platí dva roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti. Nestratí však platnosť, ak v tejto lehote bude podané ohlásenie drobnej stavby umiestnenej týmto rozhodnutím. Stavebný úrad námietkam, ktoré v územnom konaní vzniesli účastníci územného konania C. D. a G. D., F. M. XXX, H. F., nevyhovela.

Na základe odvolania žalobcov proti uvedenému rozhodnutiu stavebného úradu rozhodol žalovaný Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky, oddelenie štátnej stavebnej správy ako orgán štátnej správy príslušný podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov tak, že rozhodnutie Obce Nová Lesná potvrdil a odvolanie žalobcov zamietol.

V odôvodnení rozhodnutia žalovaný poukázal na prvostupňové rozhodnutie, odvolacie námietky, s ktorými sa vyrovnal tak, že poukázal na ustanovenie § 47 ods. 6 zákona o správnom konaní s tým, že pri vypracovávaní odôvodnenia rozhodnutia došlo k chybe v písaní, lebo v oznámení o začatí konania č. 685/2013-2-Pk zo dňa 21.08.2013 bolo nesprávne uvedené, že navrhovateľ podal návrh dňa 20.09.2011, pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je správne uvedené, že navrhovateľ Mesto Výsoké Tatry podal dňa 17.07.2013 na Obec Nová Lesná návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení predmetnej stavby. V ďalšej časti odôvodnenia žalovaný poukázal na to, že súčasťou predloženej projektovej dokumentácie, ktorá bola overená stavebným úradom v konaní, a ktorú vypracovala oprávnená osoba, je stavebným úradom overený situačný výkres č. 1 v miere 1:300 vypracovaný na podklade katastrálnej mapy, výkres č. 2 priečného a pozdĺžneho rezu v miere 1:200 a výkres 3D vizualizácie, z ktorej je zrejmé umiestnenie oplotenia dvoch tenisových dvorcov a alternatívneho umiestnenia tribúny pre cca 200 ľudí v rámci predmetného pozemku parc. č. 39/19 k. ú. F. M.. Priebeh hraníc pozemkov a odstupy dvoch oplotených plôch o rozmeroch 40 x 20 m s dvomi tenisovými

dvorcami od hraníc susedných parciel sú zakreslené v situačnom výkrese č. 1 v miere 1:300. Argumentoval ustanoveniami Stavebného zákona, konkrétne § 37 ods. 1, podľa ktorého podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní. Odsek 2 citovaného ustanovenia upravuje stavebný úrad v územnom konaní posúdiť návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkom; preskúma návrh a jeho súlad s pokladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdiť, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom. Žalovaný ďalej citoval ustanovenie § 37 ods. 3 predmetného zákona, podľa ktorého stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov štátnej správy a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou a podľa ods. 4 tohto ustanovenia, ak stavebný úrad po posúdení návrhu podľa odsekov 1 až 3 zistí, že návrh alebo predložená dokumentácia nie je v súlade s podkladmi podľa ods. 1, s predchádzajúcimi územnými rozhodnutiami, so všeobecnými technickými požiadavkami alebo predpismi uvedenými v odseku, návrh zamietne. Ide o zákonné dôvody pre zamietnutie návrhu, ktoré bránia vydaniu územného rozhodnutia.

Žalovaný tiež argumentoval citáciou ustanovenia § 3 ods. 4 písm. a/ vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Stavebného zákona, k návrhu na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby sa podľa miesta, druhu, rozsahu a predpokladaných účinkov stavby príkladá dokumentácia pre územné rozhodnutie v dvoch vyhotoveniach, z ktorej textovej časti musia byť dostatočne zrejmé najmä údaje o súlade návrhu s územnoplánovacou dokumentáciou, ak bola schválená. Žalovaný v súvislosti s citovanými ustanoveniami dospel k záveru, že predložený návrh na vydanie územného rozhodnutia o využití územia a umiestnení stavby „Tenisové dvorce F.“ na pozemku parc. č. KN C 39/19 k. ú. F. M. je v súlade s platným územným plánom Mesta Vysoké Tatry, ktorého záväzná časť bola vyhlásená Všeobecne záväzným nariadením č. 1/2010 zo dňa 04.02.2010, podľa ktorého plocha, na ktorej je navrhnuté umiestnenie predmetnej stavby, je funkčne určená ako parkovo upravená zeleň. Podľa tabuľky regulatívov priestorového usporiadania a funkčného využívania plôch, sa predmetná stavba nachádza v regulačnom bloku L 22, ktorý je súčasťou pamiatkovej zóny, a pre ktorý platia kódy funkčného využitia PZ - parkovo upravená zeleň, LPR - rekreačný les a kód S - športové plochy. Pre regulačný blok L 22 platia urbanistické intervencie - nezastaviteľné územie (X), t.j. územie v zastavanom území, na ktorom je neprípustná nová výstavba budov a pozemných cestných komunikácií. V predmetnej veci ide o dva sezónne využívané antukové tenisové dvorce s rozoberateľnými tribúnami pre cca 200 ľudí, s rozoberateľným oplatením, ktoré sa nachádzajú v regulačnom bloku L 22 platného územného plánu Mesta Vysoké Tatry a spĺňajú kód funkčného využitia S - športové plochy a podľa § 43b Stavebného zákona nie sú bytovou budovou, podľa § 43c Stavebného zákona nie sú nebytovou budovou a nie sú podľa Zákona o pozemných komunikáciách č. 135/1961 Zb. ani pozemnou cestnou komunikáciou, keďže podľa urbanistických intervencií - nezastaviteľného územia (X) v predmetnom území je neprípustná nová výstavba budov a pozemných komunikácií. Žalovaný sa podrobne vyjadril aj k ďalším odvolacím námietkami žalobcov, ktoré vyhodnotil vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu stavebného úradu v danej veci za nedôvodné.

Žalovaný na základe preskúmania rozhodnutia stavebného úradu, odvolacích námietok dospel k záveru, že k navrhovanej stavbe sa z hľadísk nimi sledovaných záujmov podľa osobitných predpisov vyjadrili dotknuté orgány chrániace jednotlivé zložky životného prostredia, ich vyjadrenia neboli záporne ani protichodné a podmienky z nich plynúce boli zapracované do podmienok rozhodnutia. Konštatoval, že

navrhovaná stavba nebude mať vplyv na užívanie susedného pozemku žalobcov parc. č. KN C 47/8 a jeho užívanie neobmedzí dočasne ani trvalo. Stavba vzhľadom na účel jej využívania svojím umiestnením, uskutočnením ani užívaním nezhorší podmienky v danom území oproti súčasnému stavu, pretože neprodukuje nadmerný hluk, prach a nemá ani iné negatívne účinky na okolie, čo vyplývalo zo záväzných stanovísk jednotlivých dotknutých orgánov, ktoré chránia verejné záujmy podľa osobitných predpisov. Navrhovaná stavba spĺňa všeobecné technické požiadavky na výstavbu podľa § 47 Stavebného zákona, projektová dokumentácia bola vypracovaná oprávnenou osobou, obsahovo zodpovedá § 3 ods. 4 vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Stavebného zákona a rovnako zodpovedá vyhláške Ministerstva životného prostredia SR č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie a navrhovanou stavbou nebude ohrozený verejný záujem, život a zdravie osôb, životné prostredie ani požiarne ochrana, čo vyplýva zo záväzných stanovísk dotknutých orgánov spolupôsobiacich v konaní, ktoré z hľadísk nimi sledovaných záujmov podľa osobitných predpisov chránia verejné záujmy a z ktorých všetky vyplývajúce požiadavky a opatrenia stavebný úrad zahrnul v rozhodnutí do podmienok pre umiestnenie stavby a projektovú dokumentáciu.

Na základe zisteného skutkového stavu žalovaný uzavrel, že navrhovanú stavbu „Tenisové dvorce F.“ v predmetnej lokalite je možné umiestniť a stavebný úrad dodržal procesný postup vzťahujúci sa na územné konanie upravený v oddiele 8 Stavebného zákona. Žalovaný ako odvolací orgán po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a postupom stavebného úradu pri vydávaní preskúmaného rozhodnutia nezistil v tomto rozhodnutí, ani v konaní, ktoré mu predchádzalo, také nedostatky, pre ktoré by sa rozhodnutie muselo považovať za nesprávne a muselo by byť preto zmenené alebo zrušené, pretože stavebný úrad postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Stavebného zákona a Správneho poriadku.

Krajský súd konštatoval, že z obsahu predloženého administratívneho spisu nepochybne zistil, že v spise Stavebného úradu Obce Nová Lesná okrem návrhu zo dňa 17.07.2013 nie je pripojený žiaden návrh zo dňa 20.09.2011 Mesta Vysoké Tatry na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby. Tvrdenie žalobcu, že predchádzajúce konanie začaté na základe návrhu zo dňa 20.09.2011 v konaní preukázané nebolo a rokovania, ktoré žalobca uvádza v žalobe, boli zrejme iba predbežnými jednami. V danej súvislosti krajský súd dal do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v § 140 zákona č. 50/1976 Zb. v spojení s § 30 ods. 1, písm. a/ až j/ správneho poriadku.

Za nedôvodnú krajský súd považoval aj ďalšiu námietku žalobcu, že parc. č. 39/19 je nezastaviteľné územie, pretože je vedená ako parky a iná plocha. Konštatoval, že z citovaných ustanovení stavebného zákona je zjavné, že v prípade umiestňovania stavieb na nezastaviteľných pozemkoch je treba vychádzať predovšetkým na posúdení konkrétneho prípadu, pretože vždy záleží na konkrétnych pomeroch v danom území. Stavebný zákon neobsahuje definíciu nezastaviteľného pozemku, tento právny predpis používa iba pojem nezastavané pozemky bez definície. Nezastaviteľnosť pozemkov vyplýva zo špeciálnych právnych predpisov, nie však zo stavebného zákona a nezastavané pozemky sú vymedzované v rámci územného plánu zóny, pričom územný plán zóny sa spracováva iba pre časť obce a vychádza z územného plánu obce ako celku. Pre umiestnenie stavby na takomto pozemku je potrebné získať územné rozhodnutie a následne stavebné povolenie. Mal za to, že z citovaného ustanovenia § 39b zákona č. 50/1976 Zb. je bez akýchkoľvek pochybností, že stavbu možno realizovať aj na tzv. nezastaviteľnom pozemku za podmienok upravených stavebným zákonom pri posúdení konkrétnosti daného prípadu.

Námietky navrhovateľa vo vzťahu k projektovej dokumentácii krajský súd vyhodnotil tiež ako nedôvodné, v ktorej súvislosti poukázal na ustanovenie § 45 ods. 2 a § 46 ods. 1 stavebného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, dajúc do pozornosti komentár k stavebnému zákonu.

Krajský súd považoval za nedôvodnú aj námietku žalobcov vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu pod sp.

zn. 3S/24/2010. Konštatoval, že Územný plán mesta Vysoké Tatry je platný a platné je aj Všeobecne záväzné nariadenie č. 1/2010 zo dňa 04.02.2010.

Ďalej krajský súd uviedol, že žalobca okrem procesných námietok vo vzťahu k postupu správneho orgánu druhého stupňa a nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia v žalobe žiadnym spôsobom nekonkretizoval, v čom boli porušené jeho subjektívne práva, pričom podľa § 249 ods. 2 O.s.p. žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí. Z citovaných ustanovení § 249 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250 ods. 2 prvá veta jednoznačne vyplýva, že žalobca sa nemôže postaviť do pozície ochrancu verejných záujmov, resp. práv tretích osôb, ale v konaní musí namietat' porušenie jeho subjektívnych práv. Verejný záujem majú chrániť dotknuté orgány definované stavebným zákonom, resp. prokurátor. Podľa názoru krajského súdu žaloba takéto tvrdenie o porušení subjektívnych práv žalobcov neobsahuje. Poukázal na to, že podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Záverom krajský súd konštatoval, že preskúmaním rozhodnutia a postupu žalovaného nezistil také procesné pochybenia, ktoré by mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože aj námietku žalobcu vo vzťahu k ustanoveniu § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní v spojení s ustanovením § 140 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku nepovažuje za dôvodnú. Mal za to, že z rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že žalovaný ako odvolací orgán sa s námietkami žalobcov dostatočne a presvedčivo vyrovnal. Dospejúc k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného je v súlade so zákonom, krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobcovia v konaní nemali úspech a žalovaný aj pri úspechu v konaní zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolali žalobcovia. Navrhovali, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k 1S/25/2014 zo dňa 23.09.2014 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania žalobcovia namietali, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasili s argumentáciou krajského súdu, keď konštatoval, že žalobcovia neuviedli žiadne tvrdenie o porušení ich subjektívnych právach a teda nesplnili podmienku podľa § 250 ods. 2 O.s.p. Uviedli, že v pôvodnom konaní, ktoré sa viedlo na obci Nová Lesná a v rámci, ktorého bolo vydané rozhodnutie č. 685/2013/4-Pk zo dňa 08.10.2013 predložili dôkazy a doklady preukazujúce, že ako vlastníci susediaceho pozemku, kde práve toto ich vlastnícke právo im založilo postavenie účastníka stavebného konania, podali na Mesto Vysoké Tatry opakované žiadosti o vydanie stavebného povolenia na využitie svojho pozemku, kde však do dnešného dňa im stavebný úrad nevydal žiadne rozhodnutie v zmysle správneho poriadku. Poukázali na to, že tieto skutočnosti boli správnemu orgánu z obsahu právneho spisu známe a práve tieto preukazovali naplnenie zákonných predpokladov na podanie správnej žaloby v zmysle § 249 ods. 2 a § 250 ods. 2 O.s.p.

Taktiež nesúhlasili s argumentáciou súdu prvého stupňa, že neboli zistené také procesné pochybenia, ktoré by mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Tvrdili, že vzhľadom k tomu, že žalovaný sa nevysporiadal so všetkými námietkami, je napadnuté rozhodnutie nezákonné.

V doplnení odvolania zo dňa 04.11.2014 žalobcovia tvrdili, že ako prevádzkovatelia lyžiarskej školy na pozemkoch parc. č. 39/19, 47/1 a 39 v katastri obce F. M. od roku 1993 tieto náležite upravovali v

súlade s lyžiarskym generelom a územným plánom, v roku 2003 nadobudli od Mesta Vysoké Tatry pozemok parc. č. 47/8, ktorý sa odčlenil od parc. č. 47/1 z dôvodu vybudovania objektu služieb pre toto územie a tu sú už viac ako 50 rokov ponúkané služby výlučne lyžovania. Uviedli, že v roku 2003 za týmto účelom spoločne s Mestom Vysoké Tatry obstarali aj čiastkovú zmenu územného plánu, ktorá však nezákonným spôsobom nebola zapracovaná do ďalšej zmeny územného plánu v roku 2008 a ktorú skutočnosť napadli na súde už v roku 2008. Tiež tvrdili, že aj nový územný plán neuvažuje s realizáciou stavby na pozemku parc. č. 39/19.

Namietali, že ich práva ako vlastníka susedného pozemku v tomto konaní sú dotknuté úplnou zmenou prístupu k územiu, dôvodiac, že na pozemku parc. č. 47/8 plánujú ako vlastníci postaviť objekt služieb pre lyžiarsku školu a výstavbou tenisových dvorcov dôjde k vážnemu a podstatnému zásahu do územia a poškodeniu ich vlastníckych práv.

Ďalej namietali, že odôvodnenie námietky v bode 5 (súčasný spôsob užívania je ako parky a parkovo upravené plochy) je nedostatočné, poukazom na to, že ide o zásadnú zmenu funkčného využitia územia. Vytýkali stavebnému úradu, že v odôvodnení rozhodnutia neuviedol konkrétne znenie záväznej časti, ktorou je regulované funkčné využitie územia na pozemku parc. č. 39/19 druhovo, rozsahovo a inak, poukazom na úpravu vo všeobecne záväznom nariadení č. 1 120 I 0, ktorým bola vyhlásená záväzná časť územného plánu vrátane príloh v regulačnom bloku L22.

III.

K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný tak, že navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za vecne správny a v súlade so zákonom. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcov.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcov (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd žalobu žalobcov o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného zamietol.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. OU-PO-OVBP2-2014/237/1484/ŠSS-ZV zo dňa 14.01.2014 a postup mu predchádzajúci, ktorým rozhodnutím žalovaný v rámci územného konania zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Obce Nová Lesná č. 685/2013/4-Pk zo dňa 08.10.2013.

Obec Nová Lesná rozhodnutím č. 685/2013/4-Pk zo dňa 08.10.2013 rozhodla o využívaní územia a umiestnení stavby: „Tenisové dvorce F.“, na pozemku parc. č. KN C 39/19 v k. ú. F., pre navrhovateľa Mesto Vysoké Tatry, Starý Smokovec I, Vysoké Tatry.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, podrobne obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdný prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými navrhovateľ namietá nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd mal preukázať, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Zistil, že základné námietky žalobcov 1/, 2/, ktorými napádajú zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa spočívajú v ich tvrdení, že napadnutým rozhodnutím žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu o umiestnení predmetnej stavby boli dotknuté ich práva ako vlastníkov susediaceho pozemku s pozemkom, na ktorom má byť umiestnená predmetná stavba, keď na svojom pozemku mienia vybudovať zariadenie lyžiarskej školy, a súčasne v tvrdení, že nezákonnosť napadnutého rozhodnutia

spočíva v tom, že žalovaný sa nevyporiadal so všetkými ich námietkami vznesenými v územnom konaní a umiestňovaná stavba je v rozpore s regulatívami stanovenými územným plánom obce.

Najvyšší súd v odvolacom konaní preto zameriaval svoju pozornosť, či súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite rozhodnutie žalovaného preskúmal v rozsahu námietok žalobcov a v odôvodnení napadnutého rozsudku dal odpoveď na zásadné žalobné dôvody.

Žalobcovia v žalobe predovšetkým namietali, že žalovaný sa nezaoberal všetkými ich tvrdeniami a právnymi argumentmi a nevyhodnotil ich v súlade s platnou legislatívou vzťahujúcou sa k územnému konaniu. Namietali tiež nepresné určenie termínu začatia územného konania, nesúhlasiac s tvrdením žalovaného o chybe v písaní, ku ktorej údajne došlo pri vyhotovení prvostupňového rozhodnutia a trvajúc na tom, že ak nebolo skončené konanie začaté na základe podania navrhovateľa doručeného stavebnému úradu dňa 20.09.2011, správny orgán nebol oprávnený konať a rozhodovať na základe podnetu navrhovateľa v rovnakej veci doručeného 17.07.2013. Ďalej namietali, že z výroku rozhodnutia nie sú jednoznačne určené podmienky umiestnenia, aký druh stavby stavebný úrad umiestňuje, v akom rozsahu a kde presne, neurčil v rozhodnutí odstup od susedných stavieb. Tiež žalobcovia vytýkali žalovanému, že opomenul sa vyjadriť ku skutočnostiam, ktoré žalobcovia uviedli vo svojom odvolaní a to najmä to, že pri priloženom situačnom nákrese sú na spornom pozemku zakreslené niektoré objekty, ktoré vo vydanom územnom rozhodnutí nie sú vôbec uvedené, nevyjadril sa k ich námietke, týkajúcej sa neovereného situačného výkresu, kde táto požiadavka vyplýva priamo z ustanovenia § 4 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. a priložený situačný výkres je v tom prípade v rozpore so zákonom. Tiež vytýkali žalovanému nedostatočné vysporiadanie sa s ich námietkou v bode 5 (podľa rozhodnutia súčasný spôsob užívania pozemku je ako parky a parkovo upravené plochy a rozhodnutím sa povoľuje zmena na športové ihrisko), tvrdiac, že umiestnenie stavby je v rozpore s územným plánom a v konaní možno povoliť iba také využitie územia, ktoré rešpektuje všetky regulatívy pre daný regulačný blok. Žalobcovia vyslovili názor, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaným je nedostatočné a zavádzajúce, nesúhlasiac s argumentáciou žalovaného, že dané územie sa nachádza v regulačnom bloku L22 ako nezastaviteľné územie, t.j. územie v zastavanom území, na ktorom je nepripustná nová výstavba budov a pozemných cestných komunikácií. Žalobcovia rozhodnutie žalovaného považovali za nesprávne a nezákonné aj z dôvodu, že je nesúladné s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej úpravy správne orgány pri rozhodovaní musia prihliadať na to, aby predchádzalo vzniku susedských sporov z hľadiska ochrany svojho vlastníctva.

Vychádzajúc z obsahu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd v procese súdneho prieskumu sa náležite zaoberal žalobnými námietkami a v ich rozsahu správne posudzoval zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné vytýkať žalovanému, že sa odvolacími námietkami žalobcov uplatnenými v ich odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu nezaoberal a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedal dostatočnú odpoveď na ich odvolacie námietky. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že sa odvolacími námietkami odvolateľov - žalobcov, zaoberal jednotlivo a dal k nim dostatočnú odpoveď vychádzajúc z relevantnej právnej úpravy. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného preto nie je možné považovať za nezrozumiteľné pre nedostatok dôvodov. Nesúhlas žalobcov s argumentáciou žalovaného vyslovenou v odôvodnení jeho rozhodnutia nemá za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a ani Ústavného súdu SR nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Za rozhodujúci argument žalobcov treba považovať, že žalovaný sa nedostatočne a nesprávne vyporiadal s ich námietkou vznesenou v územnom konaní, že umiestňovaná stavba je v rozpore s regulatívami stanovenými územným plánom obce. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je

zrejme, že žalovaný uvedenej námietke venoval náležitú pozornosť a poukazom na relevantnú právnu úpravu konštatoval, že predložený návrh na vydanie územného rozhodnutia o využití územia a umiestnení stavby „Tenisové dvorce F.“ na pozemku parc. č. KN C 39/19 k. ú. F. M. je v súlade s platným územným plánom Mesta Vysoké Tatry, ktorého záväzná časť bola vyhlásená Všeobecne záväzným nariadením č. 1/2010 zo dňa 04.02.2010, podľa ktorého plocha, na ktorej je navrhnuté umiestnenie predmetnej stavby, je funkčne určená ako parkovo upravená zeleň. Podľa tabuľky regulatívov priestorového usporiadania a funkčného využívania plôch, sa predmetná stavba nachádza v regulačnom bloku L22, ktorý je súčasťou pamiatkovej zóny, a pre ktorý platia kódy funkčného využitia PZ - parkovo upravená zeleň, LPR - rekreačný les a kód S - športové plochy. Pre regulačný blok L22 platia urbanistické intervencie - nezastaviteľné územie (X), t.j. územie v zastavanom území, na ktorom je neprípustná nová výstavba budov a pozemných cestných komunikácií. V predmetnej veci ide o dva sezónne využívané antukové tenisové dvorce s rozoberateľnými tribúnami pre cca 200 ľudí, s rozoberateľným oplatením, ktoré sa nachádzajú v regulačnom bloku L22 platného územného plánu Mesta Vysoké Tatry a spĺňajú kód funkčného využitia S - športové plochy a podľa § 43b stavebného zákona nie sú bytovou budovou, podľa § 43c stavebného zákona nie sú nebytovou budovou a nie sú podľa Zákona o pozemných komunikáciách č. 135/1961 Zb. ani pozemnou cestnou komunikáciou, keďže podľa urbanistických intervencií - nezastaviteľného územia (X) v predmetnom území je neprípustná nová výstavba budov a pozemných komunikácií.

Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že vysporiadanie žalovaného s predmetnou námietkou žalobcu je dostatočné a súladné tak s právnou úpravou stavebného zákona ako aj s platným územným plánom Mesta Vysoké Tatry, ktorého záväzná časť bola vyhlásená Všeobecne záväzným nariadením č. 1/2010 zo dňa 04.02.2010.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa považoval odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj odôvodnenie prvostupňového správneho rozhodnutia v danej veci za súladné so zákonom v zmysle § 140 stavebného zákona v spojení s § 47 ods. 3 správneho poriadku, keď obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo jasné, určité a zrozumiteľné a zodpovedalo základným pravidlám logického a jasného vyjadrovania, a teda bolo súladné aj s právami podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Odvolací súd považoval za nedôvodnú aj námietku žalobcov, že napadnutým rozhodnutím žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu o umiestnení predmetnej stavby boli dotknuté ich práva ako vlastníkov susediaceho pozemku s pozemkom, na ktorom má byť umiestnená predmetná stavba, keď na svojom pozemku mienia vybudovať zariadenie lyžiarskej školy, tvrdiac, že na Mesto Vysoké Tatry podali opakované žiadosti o vydanie stavebného povolenia na využitie svojho pozemku, avšak stavebný úrad im nevydal žiadne rozhodnutie. Súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu na základe skutkového stavu zisteného v čase vydania napadnutého rozhodnutia, pričom v procese súdneho prieskumu je súd viazaný nielen žalobnými dôvodmi, ale najmä predmetom súdneho prieskumu. Zo skutkových zistení v danej veci je zrejme, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie o umiestnení predmetnej stavby na pozemku susediacom s pozemkom žalobcov. Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia o umiestnení stavby sú právne významné skutočnosti podmieňujúce zákonnosť tohto rozhodnutia, ktoré existujú a boli zistené v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu. Z uvedených dôvodov vybudovanie lyžiarskej školy v budúcnosti žalobcami je pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia stavebného úradu o umiestnení predmetnej stavby v spojení s napadnutým rozhodnutím žalovaného bez právneho významu a to aj vzhľadom k tvrdeniu žalobcov, že stavebný úrad im doposiaľ nevydal žiadne rozhodnutie na ich opakované žiadosti o vydanie stavebného povolenia na využitie svojho pozemku. Týmto však nie sú dotknuté práva žalobcov na ochranu ich vlastníctva, pretože ochrany svojho práva sa môžu domáhať v inom konaní.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť na odvolacie námietky žalobcov podané v doplnení odvolania zo dňa 04.11.2014, pretože boli podané po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania v zmysle § 204 ods. 1 v spojení s 205 ods. 3 O.s.p., keď rozsudok súdu prvého stupňa bol právnomu zástupcovi žalobcov doručený dňa 17.10.2014, zákonná lehota na podanie odvolania uplynula dňa 01.11.2014, ktorá pripadla

na sobotu, a preto posledný deň na podanie odvolania bol deň 03.11.2014, v ktorý deň žalobcovia podali na poštovú prepravu aj odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa, avšak doplnenie podali až deň nasledujúci, t.j. 04.11.2014, teda po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z dôvodov uvedených vyššie dospel k záveru, že žalobcovia neuviedli žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pričom ich procesnoprávne námietky, ktoré sa týkali formálnych vád ani nemohli mať vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutia, pretože aj keby došlo k zrušeniu rozhodnutí správnych orgánov pre niektorú z namietaných procesnoprávných vád, najvyšší súd nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by po zopakovanom konaní mohlo dôjsť ku výhodnejšiemu rozhodnutiu pre žalobcov.

K tomu najvyšší súd dáva do pozornosti ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.12.2002, sp. zn.4SŽ/98-102/02), podľa ktorej „dôvodom k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.“

Z uvedených dôvodov najvyšší súd s poukazom na závery uvedené vyššie, považujúc námietky žalobcov vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny, podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p., v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p., v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobcom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobcovia v tomto konaní úspech nemali.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.